

FOLK OG LAND

Ja venta skal me og vona visst, at ånd
må vinna på troll til sist, og vit på
den varge-villskap.»

Garborg.

Tasenvn. 79
Ulllevål-Hageby

— McCarthyys uforsonlige kamp mot kommunismen —

McCarthyisme - et skjellsord?

Nest etter Mussolini, Hitler og Vidkun Quisling er det neppe noen enkelt person som er blitt så samstemmig skjellt ut i verdenspressen som Joseph Mc Carthy, senatoren fra Wisconsin. Felles for disse er at de alle har ført en kompromissløs kamp mot den kommunistiske verdenssammenvergelse, selv om det kan ha skjedd ut fra noe forskjellige forutsetninger. Mc Carthy er ingen konstruktiv politiker i samme forstand som de tre nevnte statsmenn, han har såvidt vites ingen revolusjonær livsanskuelse å sette opp som alternativ mot Karl Marx' gudløse kommunisme. Men han har satt all sin dy-

greninger har Mc Carthy fått stadig økende tilslutning fra den amerikanske folkeopinion; således viste siste Gallup at 51 pst. av de spurte sto på Mc Carthy's side og bare 27 pst. imot. Til dette resultat har muligens en av tidens nyeste oppfinnelser — televisjonen — bidradd. Den gjør det ikke lenger så lett å bygge opp en barriere mellom velgermassen og den som vil ha en ubehagelig sannhet fram i dagens lys. Idag kan en slik «folkefiende» få direkte kontakt, så å si stå ansikt til ansikt med folkets store flertall, slik som skjedd med Mc Carthy gjennom fjernsynsendingene. — Pressens og nyhetsbyråenes

sløre og fjerne Kominterns spioner og sabotører i den amerikanske statsadministrasjon, også arbeidet for å redusere eller stanse støtten til stater som viser seg å tjene Sovjets interesser.

At dette er ensbetydende med å stikke hånden inn i et hvepsebol bærer avisene tydelig preg av.

I tillegg til sin egen ukuelige vilje til å avsløre forræderiet ut til dets ytterste for-

er på en måte brutt, iethvertfall i et land der fjernsynet har fått stor utbredelse, — og sålenge det er på private hender og ikke blir et monopolisert talerør for makthaverne. Gjennom televisjonen kan i langt større grad enn i radioen den store masse gjøre seg opp sin egen mening om den opptredende og taleren selv kan vite at det han sier kommer fram til tilhørerne uten å bli forvrengt av motstandere.

“Vår første forsvarslinje er i Amerika”

Dette er konklusjonen på en artikkel i US News & Report (novembernumret) under titelen «Forrædere i vår midte» (Traitors in our Midst) av David Lawrence. I artikkelen er sitert enkelte avsnitt av en rapport fra en av Senatets undersøkelseskomiteer — «The Internal Security Committee of the Senate Judiciary Committee», bygget på FBI's materiale. Det heter i rapporten (datert september 1953): «De kommunister som trengte inn i regjeringsadministrasjonen har stort sett arbeidet bak kulissene, de holdt seg a jour med de vitenskapelige

forskningsresultater, de forberedte memorandaer som trakk opp linjene for den amerikanske (innenriks- og utenriks)politikk, skrev taler for regjeringens medlemmer, påvirket kongressens etterforskningsarbeid, utarbeidet lover, dirigerte administrative omorganiseringer — alt sammen til fordel for sine sovjetiske herrer. Denne inntrengen i statens ledelse gikk fra de laveste til de høyeste politiske og administrative stillinger i regjeringen.

De har øvet sitt trykk på regjeringen, på fagforen-

(Forts. side 8).

Rød underjordisk arme i amerikansk jungel

Det ulmer i Mellom-Amerika

Det er stille i britisk Guiana. Engenderne vet å holde på sine hemmeligheter og regjerer med hard hånd. Men det ulmer i den mellomamerikanske jungel og det vet både England og USA — og særlig amerikanerne er sterkt interessert i disse strøks naturrikdommer. Oppgaven blir da for begge disse stater å finne en utvei fra de brogede forhold som er oppstått i og med at kolonifolkene nå er begynt å våkne og vil ha menneskerettighetene anerkjent som en realitet og ikke bare som en lapp papir.

Engenderne omsider slo til i Britisk Guiana, hadde deres og amerikanernes hemmelige etterretningsvesen allerede konstatert at en underjordisk kommunistisk armé var bygget opp i jungelen i syd med hjelp av og etter direktiver direkte fra Moskva. Den sto i virkeligheten rede til å gjøre et invasjonsskutt i Britisk Guiana, hvis det lykkedes dr. Jagans parti å erobre makten innefra. Det var hans blåøyethet som skulle utnyttes til å forvandle kolonien til en kommunistisk base for fortsatt infiltrasjon i Sydamerika.

De første avsløringer kom egentlig fra Brasil og de vakte uro ikke bare i England og USA, men blant alle kolonimakter.

Planen var lagt opp etter følgende linjer: Den hemmelige røde armé i det nordlige og uveisomme Brasil skulle søke inn i Britisk Guiana med båter på de mange små elver som leder over grensen, og aksjonen skulle iverksettes under regnperioden som begynner ved juletider og gjør elvene seilbare. De røde tropper skulle så søke infiltrasjon i dr. Jagans progressive folkeparti og kolonien forvandles til en rød bastion hvorfra den

kommunistiske innflytelse skulle spredde til de andre kolonier, til Balivia, Peru og Chile.

Det er neppe tvil om at et slikt foretagende ville bli hilst velkommen i Bolivia, hvor en revolusjonær regjering f.t. sitter med makten og hvor arbeiderne ved tinngruvne har opprettet en egen armé for å sikre regimet. Samtidig ville nok et væpnet innfall i Britisk Guiana ha ført til motaksjoner fra Venezuela i nordvest, som i mange år har hatt uoppgjorte grensestridigheter med naboen og som nå sik-

opsikt av det brasilianske politi, som i høst kunne meddele at han hadde forflyttet sine tropper mot grensen av Guiana og at russiske ubåter hadde forsynt ham med våpen og landsatt agenter. To russiskbyggete gummibåter av militær type har man funnet skjult ved en av elvene.

De brasilianske kommunister har også i den senere tid blitt mer aktive. Deres ledere uttaler helt åpent, at de holder på å omorganisere partiet etter strengere linjer og det har da vært flere sammenstøt med politimenn og med skudd-

Lederen for den underjordiske røde armé i Brasils jungel er en Moskva-utdannet kpatein, Luis Carlos Prestes, og han har lenge vært under

Mens idealisten dr. Jagan etter alt å dømme ennå befinner seg i England etter å ha besøkt sine rasefrender i

(Forts. side 4).

PER PEPP:

Uverdige

Forleden kveld stod der en artikkel i «Aftenposten», undertegnet av en «god nordmann» og offiser, oberst

Blom. Han konkluderte med at tidligere norske offiserer, som hadde tilhørt NS, ikke burde tillates å delta i offisersjubileer. De hadde grovt sviktet «Kongen og konstitusjonen», og attpå til under en krig. Men om nu de forannevnte institusjoner selv hadde sviktet sine soleklare oppgaver først, — hva da? Hadde de varetatt de oppgaver som er forbundet med streng nøytralitet? Hadde de sørget for å være på den rette side av gjeldende folkerett? Dette er av overraskende betydning, og ganske særlig for et lite nøytralt land som under en stor-

maktskonflikt ikke har annet enn retten å støtte seg til. Et nøytralt lands ledere har å holde seg på den rette side av retten, — ikke av makten. Gjør de seg til lakeier for makten, får de selv bære følgerne av sitt rettsbrudd og avholde seg fra veklager. Jeg skulle også formode at offiserer i et slikt lands forsvar må komme opp i alvorlige konflikter med seg selv og sin samvittighet. Når så dertil kommer at man beordres i krig på nøytralitetskrenkelses side, mens «konge og konstitusjon» drar på vill siksakflukt bort fra administrasjonssentret med dets etterlatte kaos, er det ingen lett oppgave å være lojal og lytefri offiser i enhver hen-

(Forts. side 4).

FOLK og LAND

Ansv. utgiver og redaktør:

Finn Brun Knudsen.

Telefon 55 76 56. Postboks 1407.

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5, Oslo — Tlf. 37 76 96

Er det noen
som er gla idag?

Blod, svette og tårer, det var verdenskrigens innsats, og resultatet som ble lovet var en verden fri for frykt og nød. De som sa dette, seiret i første omgang, men er løftene blitt innfridd? Vi kan svare med et annet spørsmål: Er det noen som er gla i dag?

Vi behøver vel ikke å gå utenfor stuedøren for å fastslå, at gleden over livet, som skulle være vårt egentlige mål, er bare en tom illusjon, og at menneskene forgjeves jager etter lykken, fordi de baserer den på makt istedenfor på rett og sannhet. De kortvarige og overfladiske gleder er bare et forsøk på å dulme den indre uro, frykten for en uviss fremtid. Dagens statsmenn synes da også å kjempe mot vindmøller, og de oppskrytte seirer er bare innledningen til nye nederlag.

Slik måtte det jo gå, for enhver revolusjon fører til uventede reaksjoner og folkenes modningsprosess er mer betinget av ro og tillit enn av katastrofeartede redningsforsøk. Vi ser det i vårt eget land, hvor folket står splittet og hvor sløvheten overfor dagens problemer og fremtiden fordunkler alle ideelle mål og hvor det nå og da kastes ut et ben til å gnage på av dem, som mener seg å være satt til formyndere i stedet for å være folkets ydmyke tjenere. Og kniper det i misnøyens tider, så er det bare å sette propagandamaskinen igang og hisse folket opp til tvedrakt. Da glemmes for en tid livets egentlige mening, da får folket skueskill, men allikevel stener for brød.

Vi, som ved et maktsprog ble satt utenfor samfundet og er blitt brennemerke for livet, ser og føler dette hardere enn de, som hyttet sitt skinn, gikk med strømmen og slapp fra det uten synlige skrammer. Men vi er tross alt en del av folket, og skal samfunnsordenen opprettholdes, har også vi retts- og rettferdighetskrav som må oppfylles. Vi er heller ikke tjent med å gå omkring som martyrer, det er i seg selv karakterdrepande og verdiødende. Vi vil ha vår sak prøvet for upartisk rett, et naturlig og rimelig krav. Det var forleden en fritalende mann som i en diskusjon i NRK talte om det paradoksale med hedningen i menighetsrådet. Det samme kan vi si om de rettsinstanser som paroledømte oss til vanære. De fulgte ikke lovens og rettens bud om å dømme upartisk og derfor anerkjenner vi ikke dommen, noe som skulle være en selvfølge i en stat som påberoper seg å være en rettsstat.

Det er nok de, som synes, at vi går som kjerringa mot strømmen. La gå med det, men vi lar oss ikke rive med av strømmen, og er det allikevel noen som glir og faller, så er det livets lov om de svake og de sterke. Vi må derfor med alle positive midler kjempe videre for rett og sannhet — vi gjentar kanskje dette inntil kjedsomhet — men vi er hellig overbevist om, at først når vi seirer, kan alle bli gla, for da får alle fast grunn under føttene. Det tar tid, javel. Men det kommer slekter etter oss, og vi må forhindre at de skal oppleve en slik rettsfallitt som vi av idag på hvilken side vi enn har stått i det uvær som har gått over landet og lagt så meget øde.

Hånlatteren

Redaktøren av Alle Kvinners Blad, Olav Røgeberg, har i sin gamle avis Dagbladet et oppsett med tittel «Landssvikernes hånlatter». Dette gjelder diskusjonsmøtet i Studentvenstrelaget hvor Sverre Løberg innledet. —

Røgeberg skriver: «Da en ung mann i gripende ord fortalte om sine uhyggelige opplevelser hos Gestapo og dets «norske» hjelpsmenn, ble han avbrutt av hånlatter fra landssvikernes i salen.» Han sluttet med: «Justismi-

“Oswald-gruppa”
okkupasjonstidens helter

«Nordmenns underjordiske arbeide for russerne begynte ikke i går, men for 20-30 år siden»,

står det med store typer på førstesiden i Arbeiderbladet 9. februar.

Det stemmer ikke helt. Det er derimot temmelig nøyaktig 22 år siden (7. april 1932) at Vidkun Quisling i selve Stortinget bragte sine sensasjonelle avsløringer om den sovjetrussiske spionasje og undergravning i Norge, som ikke begynte da, men hadde vært i sving helt fra begynnelsen av 20-årene, den gangen da Arbeiderpartiet selv var en seksjon av Moskva-Internasjonalen. Stortinget, som med 2/3 flertall måtte erkjenne riktigheten av Quislings anklager, lot spioner og landsforredere være i fred og henla saken uten forføyninger.

nisteren og det samlede Storting burde ha hørt landssvikernes hånlatter over en torturert patriot.

Jeg var til stede under hele møtet.

I en offentlig diskusjon gjelder det visse uskrevede regler. Aktørene ikke bør overtre, i alle fall hvis vedkommende er akademiker, slik tilfellet var med den torturerte patriot. En av reglene sier at et innlegg ikke bør bestå utelukkende av en opphopning av skjellsord uten indre sammenheng eller mening. Slikt bare skader diskusjonen, saken og aktøren selv. Denne regelen overtrådte den torturerte patriot. Under foredraget, som ofte nærmet seg skriket, var han på et punkt så uheldig i sin språkføring at det rent spontant appellerte til latteren. Da var det de tilstedeværende lo av ikke en hånlatter, men en en godmodig latter som bare sa: «Nu var du rent snodig!» Om latteren hovedsakelig kom fra de «dårlige» nordmenn var det umulig for meg å avgjøre, og formentlig også for Røgeberg.

Vi har stor respekt for lidelsen. Vi har særdeles stor respekt for den lidende når han bærer sin lidelse som en kar. Vi kan beherske vår respekt når den lidende til stadighet bærer sin lidelse til skue som et kvalitetsmerke. En sytende, snufsende, gråtende spartaner er en høyst uverdigg fremtoning.

Røgeberg maner i sitt innlegg frem Akershus i 1942, Gestapo og Bormanns gemenheter for riktig å få smell i sine piskeslag over oss. Det kan være nok å understreke at han har vært nyhetsredaktør i Dagbladet, et blad, som det synes, ingen forlater før han har fått merke av det.

Alfred Dale.

Men Guds mølle maler langsomt. — — —

I dag går selve Arbeiderbladet i spissen med høylydt fordømmelse av den sovjetrussiske lakeitjenesten og «forstår heller ikke mentaliteten hos de ledende menn uten at vi går tilbake til og følger utviklingen opp gjennom årene», står der.

Det er sannelig godt sagt.

Kanskje vi også i all beskjedenhet kan gå litt tilbake i tiden.

Blant Asbjørn Sundes medarbeidere finner vi nemlig enkelte navn som er vel kjent fra Quisling-saken, således Peder Furubotten, en av krigstidens store hjemmefronthelter, mannen som i 1931 satt i Moskva og sendte telegrafisk ordre til Oslokameratene om å sette i gang Menstad-opptøyene som skulle ende med vepnet opprør og kommunistisk maktovertagelse i Norge.

Likeledes finner vi Strand Johansen, som var en av organisatorene av opptøyene på Menstad, og som Sundes forteller senere ble organisator av Oswald-gruppen.

Så har vi Ottar Lie, som på et kommunistmøte 10. april 1931 (Quisling-saken, Stortingsdokument 86) uttalte:

at forsamlingen måtte samles om det hellige (!) ønske at Sovjets flagg skulle heises over Stortingsbygningen.

*

Vi ser således at MacCarthy-ismen brer seg foruroligende i Norge, at heksejakten er i full gang, for å holde seg til den ledende pressens terminologi, når det gjelder amerikansk avsløring av spionasje- og annen landsforredersk virksomhet for Sovjetunionen.

Blokaden er hevet

Svenska Typografförbundet har hevet blokaden mot Tryckeri A.B. Valkyrian. Blokaden har vart siden juni 1945 og har altså vært opprettholdt i over 8 år. Blokaden var helt og holdent politisk motivert, idet trykkeriet trykket «Dagsposten» og nå trykker «Fria Ord». Det har ikke lyktes typografene å stoppe tryknin-gen på noe tidspunkt.

Hvorfor denne
mistillit?

Phv. redaktør E. Bühring-Dehli skriver i Dagbladet bl. a.:

«En av de alvorligste skader som ble tilføyd oss under okkupasjonsårene var at vi mistet respekten for og tilliten til myndigheter og autoriteter. Det tyskerne og naziststyret bestemte lærte vi oss til å gi en god dag i så langt det lot seg gjøre og vi hadde ingen tiltro til dem.

Det skulle ha vært en av de viktigste oppgaver for de lovlige myndigheter etter frigjøringen å gjenreise respekten og tilliten, men det kan vanskelig påstås at de har vært helt flinke på dette område. Det ble gjort forskjellige ting som alminnelige mennesker hadde besværligheter med å forstå og noe av det som de hadde dårligst for å begripe, det var at mange av de såkalt ledende menn, som hadde vist seg med et mildt uttrykk svake i den tiden da det mest gjaldt, kom tilbake til styre og stell som om intet skulle ha hendt. Vi i den gemene hop er på ingen måte hevgjerrige, og vi forstår meget godt at det er menneskelig å feile, men når det er spørsmål om nasjonale instinkter bør det helst ikke klikke. Og de som ikke besto denne prøven ville ha gjort seg selv og oss andre en utmerket tjeneste med å tre noe i bakgrunnen. Men, det var som sagt merkelig mange som kom igjen. Vi opplevde til og med at menn som hadde vært mer enn villige til å avsette Kongen og hans hus ble kalt til å være Kongens rådgivere. Det må unnskyldes oss at vi har litt vanskelig for å fatte en så selsom form for «storsinn». — — —

SISTE FRA FRONTEN

På samme tid som russerne i Moskva tilbød englendernes handelsdelegasjon millionkontrakter og Molotov talte i lange timer i Berlin, holdt amerikanske flyoffiserer i Vest tyskland middag for feltmarsjal Albert Kesselring.

Han ble for et knapt år siden sluppet ut av «krigsforbryterfengslet», dømt av britiske, amerikanske og kommunistrussiske jurister. Alle vet at ordren om summarisk dom over de tyske ledere — også de militære — kom fra kretser, som fortsatt hersker over alle de seirende stormakters regjeringer, men de amerikanske flyoffiserer har altså nå trosset parolen. Eller kanskje er den lagt om i påvente av nye overraskelser? Hvem vet — uten de innviede.

TROTZKYS MORDER,

hvis virkelige navn skal være del Rio, og som avsoner 20 års fengsel i Mexico City, har nå oppgitt alt håp om å slippe fri, forteller det meksikanske blad Ultima Noticias.

Sveriges rettsvesen har i den siste tid vært utsatt for hard påkjenning. Alle har vel i frisk erindring bedrageridommen over dommer Folke Lundquist og dommen over biskop Helander. Det har knaket i fugene, sier en dansk jurist. Og om kort tid venter en, at ingeniør Torsten Kreuger, oppnår tillatelse til å få gjenopptatt den sak, som går under navnet Høgbrofors-saken og som førte ham i fengsel for bedrageri. Det er allerede 21 år siden dommen falt og siden har modige jurister og forfattere arbeidet for å få saken gjenopptatt, men hittil uten resultat. Det er kommet flere bøker om denne sak, bl. a. den også i Norge meget leste «Kreuger kommer tilbake» av Gustaf Ericsson, som betegnende nok måtte trykkes i Norge, og professor Jon Skeies gjennomgåelse av Høgbrofors-saken, som førte til at han ikke fikk visum til Sverige under okkupasjonen. Men først nå er det kommet fart i sakene etterat man to ganger — i 1935 og 1940 hadde forsøkt å få ny saksbehandling. Det skyldes vesentlig at en høyt ansett svensk rettslærd, presidenten for Svea Hovrätt, dr. juris Gustaf Lindstedt har utgitt et to bind verk om Høgbrofors-saken og konkluderer med et: Ikke skyldig. Andre jurister har sluttet seg til dette, bl. a. de juridiske professorer Karl Olivecrona, Vilh. Lundstedt og Reuterskiöld og hovrättsrådet Viktor Petré. Det store verk av dr. juris Lindstedt har vært omtalt og gjennomprøvet av mange sakkyndige og så sent som i desember 1953 ble det interpellert i riksdagen, hvor justisministeren ble oppfordret til å ta seg av Høgbrofors-saken. Men justisministeren mener at det må bli riksadvokatens sak å ta stilling til kravet, og nå venter man på dette. Imens skal vi gi et lite tilbakeblikk og senere se på de uttalelser som er falt i de siste måneder.

I.

Ingeniør Torsten Kreuger er bror av den svenske finansmann Ivar Kreuger, som i mars 1932 ble funnet skutt på sitt værelse i Paris like etterat han var kommet tilbake fra en reise til USA. Og så kom den svenske riksbanks undersøkelser mot millionfirmaet Kreuger & Toll med det etterfølgende sammenbrudd. En rekke av de menn, som sto Ivar Kreuger nær, deriblant

broren Torsten Kreuger ble idømt alvorlige fengselsstraffer og utsatt for betydelige erstatningskrav. Torsten Kreuger tok sin straff etter å ha kjempet hardt for sin ære, men han klarte fengselspåkjenningen forbausende godt og var istand til å reise hodet igjen både økonomisk og sosialt og er idag bl. a. eier av det store dagblad Stockholms-Tidningen. Nå hevder hans venner at tiden skulle være inne til å få ham renvasket for den sak, som han har vært syndebokken i, den såkalte Høgbrofors-saken.

Sveriges store rettsproblem ;

“Kreuger kommer tilbake” Høgbrofors-saken en hard prøvelse for svensk rettsvesen

Kort fortalt, ble Torsten Kreuger dømt, fordi man på grunnlag av det da foreliggende materiale anså det bevist, at han ved utbydelsen av et obligasjonslån i Høgbroforsen Industriaktiebolag i 1922, altså 10 år før broren Ivar Kreuger ble bragt ut av verden, skulle ha gitt offentligheten **uriktige opplysninger om selskapets økonomiske stilling**, idet han burde ha forutsett at Høgbroforsen ikke kunne bære og forrente de betydelige obligasjonslån på ialt 4 mill. kroner, som Kreuger & Toll forøvrig hadde gått inn for. Det har imidlertid senere vist seg at selskapet ga overskudd og da Torsten Kreuger i 1930 gikk over i annen virksomhet, hadde det verdier for over 8 mill. kroner, altså mer enn nok til å dekke obligasjonslånet. Mälarbanken, som hadde foranstaltet en selvstendig vurdering av pantet og gikk inn for lånet, var det ingen som rettet anklage mot.

Etter Torsten Kreuger kom nye folk til, merkelig nok menn fra konkurrerende bedrifter innsatt av Handelsbanken, og snart gikk det panikk i sakene. Selskapet trådte i likvidasjon i 1932 og konkursen fulgte kort tid etter. Høgbroforsen ble nedlagt, alle der sysselsatte ble avskjediget, de kostbare anlegg solgt, skogene realisert og alle forbindelser og patenter avvirket. Dermed var alle muligheter for at selskapet kunne oppfylle sine forpliktelser med et slag ødelagt og sammenbruddet var en realitet.

Det kan som eksempel nevnes at selskapets eiendommer, skoger, jord, vannfall osv., som hadde kostet henimot 7 mill. kroner, ble i hastverk på tvangsauksjon solgt for en kvart mill. kroner! Høgbroforsen eller rettere sagt restene av selskapet, som nå kom på andre hender, fabrikerer nå tremasse og er en lønnende forretning.

Presidenten for Svea Hovrätt, dr. Gustaf Lindstedt, hevder i sitt ovenfor omtalte verk, at ingeniør Torsten Kreuger ikke kan gjøres ansvarlig for det som skjedde.

Torstein Kreuger

Han har ikke med forsett ført obligasjonseierne bak lyset, og Høgsta Domstolen bør på grunnlag av de senere fremkomne opplysninger og etter de uriktige vitneutsagn, som er påvist, ta saken opp på nytt. Det ville være overensstemmende med fundamentale rettsprinsipper.

De juridiske professor Vilh. Lundstedt sier om saken: Man drar et lettelsens sukk over at Torsten Kreuger er i live og uskadt på sin person, det er inntrykket man får når man leser skildringene av forsøket fra banker og andre på først økonomisk og så moralsk å ruinere ham. Skildringen av en gangsterligas bedrifter kan ikke være mere spennende. — Dette er sterke ord. Om de er sterke nok eller ikke, må Høgsta Domstolen komme til å avgjøre.

II.

En av dem, som har beskjeftiget seg med Høgbrofors-saken, er den danske overrettssakfører J. Krarup, som har fulgt den fra første stund. Han har i en artikkel behandlet lagmann Lindstedts verk, og vi gjengir et utdrag av hva han skriver:

I slutten av tredveårene vakte Høgbrofors-saken en så stor interesse endog utenfor Sveriges grenser, at det var på tale på privat initiativ å sammenkalle en internasjonal komité som skulle ta stilling til «Skyldig eller ikke skyldig» i

denne sak. Imidlertid begynte omtrent samtidig et antall svenske dommere, blant dem noen som hadde vært med på å behandle Høgbrofors-saken, å reagere overfor det som var kommet frem og tale om ny behandling. Av den grunn ville man innen de internasjonale kretser ikke gripe inn i den **forfattede svenske behandling** av saken, som så ut til å komme.

Så kom den svenske justiskansler med en uttalelse på over tusen sider, hvor han avviste forslaget om at saken skulle tas opp til ny prøvning. I mange svenske kretser anså man denne uttalelse som et ytterst ensidig dokument. Hvis ikke krigen hadde kommet, ville den nevnte komité sikkert ha tatt saken opp og åpent uttalt sin mening om den. Allerede ved en rask gjennomgåelse av justiskanslerens materiale, kunne man merke at det sto i sterk motsetning til den oppfatning som representertes av et flertall fremstående jurister. Man kan således si at det var krigen som gjorde at man uten protester fikk saken ytterligere komplisert. Etter de opplysninger som lagmann Lindstedt nå har gitt, innser både rettslærde og bankmenn ikke bare i Sverige men også i hele det øvrige Norden og i mange andre land, hvorledes det egentlig henger sammen, og enhver som sysler med obligasjonslån og liknende ting, kan lett se hvorledes saken ligger an. De, som ifølge Lindstedt har ansvaret for de begåtte

feil, må ha stått overfor valget: enten selv å bli tiltalt eller å formulere de satser som førte til Høgsta Domstolens dom, som førte til at en uskyldig mann ble straffet.

Det skal nå bli interessant å se, hvorledes man reagerer i styret for den svenske storbank, som lagmann Lindstedt utpeker som ansvarlig. Man kan ikke drøye lenger med å ta stilling — her er fremlagt opplysninger om åpenbare fakta, som krever en helt ny bedømmelse av denne gamle sak.

Av stor interesse blir det også å se, hvorledes de svenske rettsbevarende myndigheter kommer til å reagere. Man kan kanskje anta at såvel rådhusretten som Høgsta Domstolen er blitt vill-ledet, bl. a. fikk man Høgsta Domstolen til å tro, at obligasjonslånet skulle ha vært lagt opp og gjennomført under et visst forbehold, nemlig at obligasjonene ikke fikk komme ut på markedet, hvilket er åpenbart urimelig. Hvis Høgsta Domstolen er blitt ført vill — bl. a. er et hovedvitne mot Torsten Kreuger senere blitt avslørt som meneder (!) — så må man vel i høyere grad anta at det samme gjelder Svea Hovrätt, som dømte Torsten Kreuger til fire års straffarbeid, hvilket riktignok ble underkjent av Høgsta Domstolen. Viseordføreren i hovretten berettet senere hvorledes man kom frem til denne merkelige dom og kritiserte dermed hardt sin egen domstol.

Man kan ikke sterkt nok understreke, hva også lagmann Lindstedt pointerer i sin utredning, at ingeniør Kreuger aldri kan ha «haft ens skymten av något motiv för en straffbar handling». Kreuger var på denne tid en internasjonalt velkjent forretningsmann og eier av en rekke velfunderte selskaper, bl. dem Sveabolaget, Sydbanken, Åtvidaberg, Svenska Dagbladet, Stockholms-Tidningen etc. Han hadde drevet egen forretninger i ca. 30 år og hadde i alle disse år ikke voldt noe menneske eller foretagende det ringeste tap. Han hadde den beste anseelse som forretningsmann og det skulle ha vært aldeles urimelig om han hadde innlatt seg på noen tvetydig forretning av hvilken han dessuten selv ikke kunne få den minste økonomiske fordel.

For danske jurister frem-

(Forts. side 6).

Rød underjordisk arme - -

(Forts. fra side 1.)

India, virker hans parti i det stille. Og det er ikke bare i Guiana det gjærer. Guatemala er allerede rødt og i Britisk Honduras truer et radikalt fremskrittsparti med å tilrive seg makten i den lovgivende forsamling. Valgene finner sted i mars måned. I Trinidad har guvernøren varslet den lovgivende forsamling om at det ikke er umulig at russisk kommunisme vil forsøke å gjøre sin innflytelse gjeldende og at flere fagforbund er tilsluttet den kommunistiske faginternasjonalen WFTU.

Det er lett å forstå at kommunistene har interesse for de britiske kolonier i Vestindia, da disse har stor strategisk betydning for NATO. Tenk bare på de store oljeraffineriene i Aruba og Curacao i Nederlandsk Vestindia og på oljefeltene i Venezuela som disse raffineriene får sin olje fra. På Trinidad finnes videre noen av de viktigste oljefelter og raffinerier i hele det britiske samvelde. Hertil kommer at Venezuela produserer flere millioner tonn rujern til den amerikanske rustningsindustri og at Guiana er rikt både på jernmalm og bauksitt. I sentret for disse områder ligger Panamakanalen, og mellom Trinidad og Venezuela ligger den dype Pariagulfen, som under krigen ble benyttet som sikker havn for krigs- og handelsskip, når tyske ubåter opererte i Det karibiske hav og Atlanterhavet.

Da Churchill og Roosevelt i 1940 laget sin meget omtalte handel med destrøyerer mot baser, fikk USA tildelt forskjellige områder, bl. a. 40 km. oppover Demeraraelven ved hvis munning Guianas hovedstad Georgetown ligger. Amerikanerne opprettet en rekke depoter for flåte og fly. Disse har englenderne siden vedlikeholdt, men det er klart at de må virke tillokkende for kommunistene, som spekuler-

er i å vinne flertall i parlamentene eller på annen måte å skape så megen uro at disse herligheter blir mer enn tvilsomme for kolonimakten. Og denne har forsømt meget og når, som i Guiana, de forsøksvise fremskritt nå er blitt avløst av tvilsomme tilbakeskritt, så er det ikke å undres over at stillingen er blitt spent og marken gunstig for kommunistiske infiltrasjoner. Med mindre levevilkårene bedres, vil det ikke vare lenge før vi får høre mer om uro i disse egne. Det er forøvrig betegnende, hva Jamaicas statsminister, Labourpolitikeren William Bustamente uttaler. Han har ikke noen sympati for dr. Jagan og hans etterliknere i Britisk Honduras, men han mener at den britiske kronens representanter har forsømt sine oppgaver i visse deler av Britisk Vestindia og skylden herfor ligger i kolonidepartementet som er uvitende om de virkelige forhold og lever i en svunnen tid. England bør være mer lydhør overfor de vestindiske krav, sier han, og han har selv gått inn for at Jamaica skal få full dominionstatus.

Storbritannia — hvis man da lenger skal bruke dette uttrykk — har således hendene fulle både i øst og vest. Det skal ikke meget til, før man kan komme til å oppleve et nytt Abadan, hvis ikke de beinharde konservative med en svunnen tids syn på andre raser snart lærer at verden i dag er en annen enn dengang da London var verdens herre og i kraft av sin mektige flåte kunne herske over en stor del av verden. Det lå nederlag i den seir, som England vant sammen med kommunismens høyborg og USA over Midtøsten i Europa. Hele spillet er kommet ut av balanse på grunn av kortsyn og konkurransenid, og selv den skjebnesvangre Sir Winston kan neppe klare å bringe likevekten tilbake.

Uverdige - -

(Forts. fra side 1.)

seende. Etter Per Pepps sølle formening i hvert fall... De «på toppen» var heller ikke så helt lytefri i alle stykker kanskje? For eksempel mannen på forsvarsrets «tinde», — forsvarsministeren altså? Ja, her må man være forsiktig,

for svarte ikke selveste general Rug e på en høflig forespørsel fra avdøde formann, Hroar Hovden, at det hadde forekommet så mange sladderhistorier om 9. april og felttoget i Norge, at han foretrakk å tie. Generalen syntes å overse at det var for å fo-

rebygge sladder at vår tidligere utmerkede formann hadde rettet denne henvendelsen til ham.

I stede for å «ruge» ut en tilsynelatende «utrolig» historie, tillater jeg meg å «kolportere» til bladets lesere følgende linjer fra Undersøkelseskomisjonens innstilling, bind I, pag. 112:

«Kommissjonen har tidligere påtalt den passivitet som ble utvist fra statsråd Ljungberg sside i dagene før den 9. april. Men dessuten må Kommissjonen særlig påtale hans forhold i forbindelse med mobiliseringsbeslutningen. Ljungbergs og de øvrige regjeringsmedlemmers forklaringer er innbyrdes motstridende hva denne beslutning angår. Likeså er hans forklaring i strid med uttalelser som han 9. april bevislig har avgitt til en rekke personer utenfor Regjeringen. Den forvirring og uklarhet som råder omkring dette spørsmål, gir et nedslående inntrykk av hans mangel på effektivitet når det gjelder en så viktig beslutning i et så skjebnesvangert øyeblikk.

Blant annet skal han etter sin egen forklaring ha avgitt ordren om alminnelig mobilisering til en person i generalstab, hvis navn han ikke har kunnet oppgi og som en heller ikke har kunnet finne». (Uthvet her.)

Tja, hr. Blom med de øvrige verdige fra de mange og sagnomsuste seiersfronter: kan en vaskeekte, krympefri, autentisk, garantert uttalelse som denne fra en patentert undersøkelseskomisjon overhodet «stikkes»? Omfanget av mine studier, min erfaring, min lesning er naturligvis begrenset, men allikevel tviler jeg sterkt på at man i noe lands, i noe folks og i noen tidsalders historie vil finne en så utrolig mangel på effektivitet fra en forsvarsministers side, når det dreier seg om «en så viktig beslutning i et så skjebnesvangert øyeblikk». Det hele er totalt ubegripelig, hvis man da ikke skal søke forklaringen i «sladderhistorien» om den «hemmelige forlovelse» som etter den 9. april førte direkte opp i ekte-sengens fryd og gammen...

Jeg tror de «uverdige» norske offiserer kan ta den «verdige» hr. Bloms og eventuelle likesinnede kollegers

Noe for “En Verden” folkene

Fedrelandet kan unnvære enhver av oss. Men ingen av oss kan unnvære fedrelandet. Ve den som mener at han intet fedreland har. Kosmolitisme er en uting. En kosmopolitt er et null. Utenfor det nasjonale er der intet — absolutt intet, hverken kunst, sannhet eller liv. (Turgenjev).

Engler og djevler

Høyres unge representant fra Akershus, Kristian Asdahl, fikk en skrape av Stortingspresidenten da han hadde uttalt at:

«Etter å ha bodd 5 år i utlandet og således fulgt den norske regjeringens politikk på avstand, var det å komme hjem akkurat som å komme fra dag til natt, sa han. De erfaringene herr Asdahl hadde høstet på grunnlag av sine observasjoner ga han form i følgende ordelag: «Arbeiderpartiets røst er englenes, men gjerningene er Satans. Med sin røst opprettholdt Arbeiderpartiet sitt stemmetall også ved dette valg, men hvis de som har støttet Arbeiderpartiet, visste hva som egentlig ligger bak røsten, hadde de ikke ved dette valg gitt Arbeiderpartiet det votum det fikk».

Krav til Solomon Truman

De overlevende ofre for Trumans atombombeangrep på Hiroshima og Nagasaki vil reise sak ved amerikanske domstoler for å få Trumans regjering dømt til å betale erstatning til pårørende etter det 150 000 mennesker som ble drept ved de to angrep.

bannstråle med knusende ro. De menn — offiserer eller ikke-offiserer — som i en uhyre vanskelig og farlig tid ble hjemme og etter evne varetok de tusen tunge oppgaver for landets ve og vel, — på sett og vis hindret heri av «patrioter» av alle avskyninger — kan bære sitt hode høyt, — og det Blom-ske anatema kan passendevis besvares med det kjente klassiske sitat fra «Götz von Berlichingen». Hvis de da ikke foretrekker Sven Hedins:

«DET ÄR DE SÄMSTA ELEMENTEN SOM LÄMNAR SITT FOSTERLAND I ET KRISTISKT LÄGE.»

Per Pepp.

Ni år etter Hiroshima

En 13 års pike død

En 13 årig pike i Hiroshima er død av atomskader når 9 år etter president Harry Solomon Trumans ordre om å bombe Hiroshima. Denne meddelelse kom midt i en heftig akademisk kontrovers i Tokio i forbindelse med et japansk-amerikansk vitenskapelig møte om virkningene av darioaktive stråler fra en atombombe på menneskekroppen. Japanerne henviste til visse patologiske ettervirkninger fra atombombene mot Nagasaki og Hiroshima, mens amreikanerne tilbakeviste disse påstander som ikke tilstrekkelig verifiserte. Den nå døde pike har ikke noen gang siden hun i fire årsalderen ble utsatt for aktive strålinger fra Hiroshimabomben vist noen tegn til skader, før hun for et år siden måtte søke lege for pernicios anemi. Det lyktes en tid å holde liv i henne ved blodtransfusjoner, men så fikk hun plutselig heftige blodstørninger fra munn- og neseslimhinnene og livet sto ikke til å redde. Og dermed hadde Harry Solomon Truman fått ennå et uskyldig offer å svare for. Men det skjedde jo i demokratiets navn og dermed er vel alt tilgitt.

MOT KONSENTRASJONS- LEIRER

Den internasjonale kommisjon mot konsentrasjonsleirregimet, CICRC, vil i midten av mai holde møte i København etter initiativ av landsforeningen «Gestapofangene». Det ventes deltagere fra Frankrike, Belgia, Saar, Tyskland, Nederland, Norge og Spania. Møtet vil komme til å sende en henvendelse til Moskva. Kommissjonen har tidligere henvendt seg til Beria, men kort tid etter falt han på sine gjerninger og derfor må man forsøke påny. — De norske konsentrasjonsleirfanger etter 1945 har ingen talsmenn på dette møte, og dermed er vel i grunnen allting sagt.

ATTER DET SKILTE....

Milanos verdensberømte Scala operaselskap skal foreta en turné gjennom Sovjetunionen, hvis de forhandlinger som nå føres mellom Scala og de russiske impresarioer fører til et positivt resultat. Det russisk-italienske selskaps kommunistiske sekretær, Orazio Barbiere, meddeler dette samtidig som han uttaler at det er håp om at italienske turister til sommeren kan besøke Russland.

Sankt Olavskorsets ROS

Fire artikler av O. J.

III.

I «Tønsberg Blad» for 28. april 1948 rettet direktør Lorentz Vogt et meget alvorlig angrep på direktør Gunnar Schjelderup for dennes produksjon av vanadium for den tyske krigsindustri. I Schjelderups svar i samme blad 15. mai 48 leser vi med forbauselse, at Spigerverkets «beskjedne vanadiumproduksjon, hadde liten betydning i forhold til deres (d. e. tyskernes) egen svære hjemmeproduksjon.» I møtet 14.1. 41 sa imidlertid Herr Schjelderup, som man ser av forrige artikkel, at tyskerne var «meget interessert i at gruben kom igang» og trengte «meget sterkt» å få vanadium.

Forøvrig ville Herr Schjelderup i sitt svar gi direktør Vogt og leserne «et korrekt bilde av Spigerverkets innstilling til tyske leveranser» ved å nevne visse produkter, som verket før hadde eksportert, eller nå kunne produsere, unnlot å eksportere under okkupasjonen. Det gjaldt kvalitet- og rustningsstål. Men denne produksjon — iallfall ikke så krigsviktig som vanadium — kunne ihvertfall ikke tas opp, fordi Spigerverket hadde mer enn nok å gjøre med sin veldige produksjon av spiker og annet for Wehrmacht i Norge. I «Statistisk-Økonomisk Utsyn» over krigsårene (Statistisk Sentralbyrå 1945) s. 195 leser man:

«Trådstift- og spikerfabrikene har ved siden av å produsere for det under krigen relativt beskjedne norske forbruk, hatt mer enn nok med å dekke det enorme behov ved den tyske bygge- og anleggsvirksomhet. Sysselsettingen øket sterkt i 1941 og har siden holdt sig på dette høie nivå.»

Her kan minnes om, at Akershus Fylke av hensyn til den enorme produksjon på Spigerverket måtte forsyne dette med all den spillkraft det kunne skaffe fra Rånåsfoss Elektrisitetsverk.

I sitt tilsvarende svar til Herr Vogt gjorde Herr Schjelderup et mislykt forsøk på en avledende manøvre. Det har i

«rettsstaten Norge» lønnet sig å gi NS skylden, slikt slukes kritikkkløst. Følgelig skrev Schjelderup at «en kommisjon fra Rikskommissariatet og NS» i 1942 forsøkte å få ham til å begynne produksjon av kvalitets- og rustningsstål. Men Herr Schjelderup hadde avvist dette fremstøt (han sier ikke no om, hvorvidt avvisningen var bilagt med forakt!) Avdøde H.r.-advokat dr. juris J. Øvergård esket Schjelderups forklaring og fikk fra denne følgende brev:

«Den kommisjon jeg sikter til var folk fra Rikskommissariatet, supplert med avdøde professor Harald Pedersen som NS-medlem og spesialisert på norsk industri. I mitt innlegg til direktør Vogts artikkel var Forsyningsdepartementet hverken direkte eller indirekte nevnt.»

Dette ble forelagt for fhv. generalsekretær Fuglesang, som uttalte at professor Pedersen aldri hadde noe oppdrag fra partiet.

Dr. Øvergård skrev deretter til «Tønsberg Blad» for sin klient, fhv. minister Blehr bl. a. følgende:

«Herr Blehr har ikke hatt noe med dette produksjonsspørsmål å gjøre, og har overhodet ikke kjent til at det var oppe. Det er påvist at han aldrig har støttet op under slike tyske krav, men har motarbeidet dem, når han undertagelsesvis fik med dem å gjøre, hvilket førte til hans avskjedigelse i 1944. Da Herr Schjelderups foran siterte bemerkninger er egnet til å gi Deres lesere et feilaktig bilde av Herr Blehrs holdning til tyskerne under okkupasjonen — idet han som foran nevnt var industriminister i 1942 — tør jeg anmode Dem om godhetsfuldt å innta nærværende i Deres blad.»

Det gikk her som så ofte ellers, når man forsøker å gjendrive misvisende skrivi-er om N. S: Dr. Øvergårds skrivelse ble ikke inntatt i bladet, og han fikk ikke noe svar. —

Vi har nu sett på glimmereksportøren som var u-prominent og ble aksjonert og

Mannen i mørket

Guds mølle maler langsomt, men sikkert. Atter og atter stadfester denne lov seg og viser tilværelsens hensiktsmessighet. Det kan ofte se ut som den blinde tilfeldighet råder, men i tidens løp realiserer de virkelige mål seg og resultatene blir conforme med historiens dom.

Vi kjenner alle fra de forskjellige revolusjoners historie, hvorledes det alltid skjer et revolusjonens barn oppeter hverandre. Under den franske revolusjon rullet hodene av revolusjonære ledere som perler på en snor inntil de mest blodtørstige sin tur fikk sin lønn under guillotinens fall-øks.

Herhjemme foregår oppgjøret mellom revolusjonsmennene av 1945 for åpen scene. Vi har sett hodene til Hafting, Solem, Berggrav og Hallesby rulle fra skafottet som verdens bang nå engang er. Hatets reaksjon slår uvegerlig innad.

Nå er det Asbjørn Sundes tur. Han er blitt arrestert som spion og har utlevert militære hemmeligheter til en av Norges allierte. Asbjørn Sunde har for såvidt bare fulgt regjeringen Nygaardsvolds parole til hjemmefronten i den berømte russetale i London-kringkasteren 26. oktober 44, hvor det heter tilslutt: «Vi har hatt tallrike vitnesbyrd om den sovjetrussisks regjering og det russiske folks vennskap og sympati for vårt land. Og vi har med beundring og begeistring fulgt Sovjet-Samveldets heroiske og seirrike kamp mot vår felles fiende. Det er hver nordmanns plikt å yte våre sovjetrussiske allierte størst mulig støtte.»

Såvidt man kan se, har Asbjørn Sunde bare samvittig-

straffet. Videre har vi sett på vanadiumeksportøren, som var for prominent til å bli aksjonert, og prominent nok til å trenge og få en høy grad av St. Olav. Mellom disse to har vi et ennu manglende mellomledd, som vi skal behandle i neste artikkel. Det er molybden-eksportøren, som ikke var for prominent til å bli aksjonert, men dog for prominent til å bli straffet. Tiden vil vise om han er prominent nok til å få «Sankt Olavskorsets ros».

Et spørsmål til Oscar Torp

Som bekjent har man i Sverige en ombudsmann med en usedvanlig suveren makt. En liten statare kan til ombudsmannen endog komme med en klage på en heradshøvding eller annen embetsmann, og er det noe i klagen skal ombudsmannen ta affære. Man har også en noenlunde lignende institusjon i Danmark, men der er det et statsorgan som fungerer. På sett og vis har vi noe lignende i Norge, men her er det altså justisdepartementet som har oppgaven, men det ser ut til at departementet har misforstått denne.

Imidlertid hendte det en tid før jul at avisene meddelte at det ville komme prop. om opprettelsen av et liknende embete som det omtalte i Sverige. Men siden er det blitt musestille. Jeg tillater meg herved å spørre: Er proposisjonen droppet eller er den foreløbig stillet i bero? Kanskje fordi man var bange for at en fattig landssviker ville møte opp og klage på en dommer?

Reinv.

ET GODT RÅD

Den franske utenriksminister Georges Bidault, som deltar i Berlinkonferansen, var i sin ungdom en skattet historielærer. Han ga sine elever følgende råd: «Om dere gutter og piker vil bli en stor mann eller kvinne, så skal dere ikke begynne med å drømme at dere er en Napoleon eller en Jeanne d'Arc. Dere skal i stedet lære leksene ordentlig til imorgen.

hetsfullt fulgt denne regjeringen Nygaardsvolds parole fra 1944. Det er ikke enhver gitt å forandre standpunkt som man skifter skjorte og skal grunnlovens menneskerettigheter om frihet for Loke som for Tor gjelde i rettsstaten Norge, så kan man umulig forlange ensretting i takt med de skiftende vennskapsforbindelser de store vestmakter inngår i kraft av sine evige interesser.

Allerede i 1952 ble Asbjørn Sundes fortjenester som nasjonalhelt temmelig redusert ved dommen i Holla sparebanksaken. Banken var ranet på ekte gangstervis og ved dommen ble det eragtet at ranet var ikke krigsskade.

Nå er altså målet fullt og man kommer mer og mer til den overbevisning at mennene i mørket, som Hallesby og Sunde faktisk har tilføyet oss krigsskader, som ikke er reparert med tyske erstatninger.

Hans Egede Nissen.

Er tysk mindreverdig?

I tidsskriftet Den Høgre Skolen, som utgis av Norsk Lektorlag, skriver Ola Solheim i nr. 2. 54 en artikkel med overskriften «Er tysk mindreverdig?». Han henviser til et referat fra møte i «Foreningen for lærere i levende språk» hvor lektor Kvål hadde sagt, at han mente at tysk ble sett på som mindreverdig av lærere og elever. — For lærernes vedkommende kan det vel være riktig, for de var så gamle under okkupasjonen at de kunne være med og hate, skriver hr. Solheim. Vi nordmenn er jo kjent for å være de standhaftigste i vårt tyskerhat. Men er det ikke på tide at vi slutter med det nå? Hat avler ikke noe godt. Når det gjelder elevene, så er de som husker klart fra okkupasjonstiden nå dimittert fra skolene, så de nåværende elever nærer ingen uvilje mot tysk av den grunn dersom ikke vi lærere vekker og nærer et slikt hat, skriver han. — Han opplyser forøvrig at, tysk på nysproglig linje i Danmark får 5 pluss 4 pluss 4 timer i gymnasiet, dertil har de hatt tysk 17 timer i realskolen. Det gir sammenlagt 30 t. mot hos os s19 t., så vidt jeg vet. Jeg spør igjen U R om ikke tiden nå er inne til en endring.»

Jeg kan supplere dette med at det idag ikke er tysk skriftlig i gymnasiet og at realskolen tar eksamen i tysk skriftlig i 2. klasse. En artianer kan således ikke mer tysk skriftlig enn en elev fra 2. real. Og det får hun og han svi for, når de kommer ut i livet. Jeg har erfaring for at mange elever er forbitret over at de ikke har fått lære noe mer tysk i skolen, for de står nokså hjelpeløse når de skal ta fatt på sitt spesialstudium, hvor mange av de beste lærebøker fortsatt er på tysk. Det skulle derfor være på tide at det ble slutt på den tåpelige hatmentaliteten, som ikke skader tyskerne på noen måte, men som går ut over våre egne barn. Og det var vel ikke meningen?

Far.

DET ER SAGT:

Et flagg som aldri tas ned blir meget snart slitt.

Kreuger kommer tilbake - -

(Forts. fra s. 3)

står det som fullkommen ubegripelig, at man har kunnet påføre Torsten Kreuger et sivilrettslig eller kriminelt ansvar uder henvisning til at han i tyveårene, da Kreuger & Toll var et verdensforetagende med ubegrensede resurser, skulle ha forutsett situasjonen ti år senere og forøvrig ha regnet med de vanskeligheter som da oppsto. Om man på slikt grunnlag skal utpeke forbryterske formål, skulle ikke en eneste finans- eller forretningsmann kunne kjenne seg sikker i sin daglige gjerning.

Når nå lagmann Lindstedt har lagt alle papirer på bordet, særlig de omsorgsfullt unagjemte og avgjørende, kan enhver se, hvorledes en bank, som i årevis har fått sin betaling av Høgbroforsen for å være panthaver og for å beskytte obligasjonsaeiernes interesser, unndrad dem sin beskyttelse. Lindstedts bok er kronen på det store verk som er gjort for å skaffe rettferdighet i denne sak. Gjennom den og tallrike svenske og utenlandske vitenskapsmenns uttalelser er veien forberedt for den siste store oversikt

som er lysende klar i sitt logiske og juridiske resonnement. Man merker en helt annen innstilling til saken nå enn da professor Jon Skeie fra Oslo under krigen ble nektet visum til Sverige — etter hans egen oppfatning på grunn av hans meget oppriktige bok Høgbrofors-saken, hvilket gjorde et «mycket, ogynsamt intrykk».

Nå når alles blikk i Sverige er rettet mot denne sak, krever den svenske rettsfølelse, at domstolene, som etter Kreugerkrasjen i 1932 var under påvirkning av psykose — slikt har hendt også i andre lands prosesshistorie — resolutt forandrer dommen.

Dommen over ingeniør Torsten Kreuger rider det svenske samfund som en mare, skriver høiesterettsadvokat Henning Hasle i dansk Nationaltidende og mange av Sveriges venner i Danmark vil mene, at det ikke går en splint av svenske domstolers ære ved at de erkjenner at det muligvis kan være begått en feil og lar saken gå om. De vil mene: tvrtimot.

Og det er det vel flere som mener. Vi skal love å følge sakens videre forløp og gi vå-

“AVSPENNINGEN”

Av Konrad Sundlo

For en tid siden satt jeg og hørte på et utenrikspolitisk foredrag i radio.

Taleren var en kjent og ansett foredragsholder og foredraget var helt utmerket:

«Hvis Sovjet...», «Under forutsetning av...» og «Alle hensyn tatt i betraktning, vil Sovjet...».

Mens den utmerkede foredragsholder la ut om hvor herlig alt ville bli når Sovjet begynte å resonnerer som fine folk i London og Washington, gikk mine tanker på vandring. Helt tilbake til en sommerdag i 1919, da jeg tok meg en tur i omegnen av byen Kutais i Grusia (Kaukasja) og støtte på en ungdom som gjetete ca. hundre gjess.

«Er gjessa dine syke?» sa jeg. For flokken hadde bare de svære svingfjærene og halefjærene, men var forresten splitter nakne. Som gåsesteik.

re lesere beskjed. Det er ikke så sikkert at andre norske aviser kommer til å gjøre det — årsaken usagt.

«Nei,» sa fyren. «Vi har bare plukka dem.»

«Plukka dem?»

«Ja, plukka duna av dem!» «Men slikt er jo dyrplageri,» sa jeg. «Du må da iallfall først vri halsen rundt på dem!»

«Vri halsen om på dem?» Ynglingen forstod at han hadde truffet en idiot og ga seg til å forklare:

«Hvis vi vrir halsen om på gjessene, kan vi bare plukke dun en gang. Men nå plukker vi dem vår og høst!»

Min nabo i Kutais het Noi Gamkrelidse. Han var en bra kar og min venn, og drev litt med griser, høner og jordbruk.

Men en dag var ulykken over ham. Hønsepesten kom til oss og i løpet av en formiddag kreperte over tyve høner hos Noi.

Jeg gikk over til min venn Noi og trøstet ham, og da hønsepesten er meget smittsom, spurte jeg:

«Hvor grov du ned hønene henne?»

«Grov ned?» sa Noi. «Ikke snakk tøv. Du som er en for-

nuftig mann! Jeg kasta dem over gjerdet til naboen!»

«Forståelsen mellom Øst og Vest vil øke ettersom Sovjet antar Vestens kulturelle idéer,» falt foredragsholderen inn i mint drømmerier.

Anta Vestens kulturelle idéer?

Hvorfor det?

Folket i Kutais hørte kristendommen bli forkynt 800 år før slaget på Stiklestad, men på tross av det plukker de fremdeles duna av levende gjess og kaster smittefarlige kadavere over gjerdet.

Hvorfor ikke? Det er jo verst for gjessene og naboen, ikke sant?

Slik er Østens resonnement. Innarbeidet gjennom utalte generasjoner som syntes at deres syn på sakene var det eneste riktige og fornuftige.

Og derfor er det nærmest trist å høre en velmenende norsk foredragsholder snakke som om den broderlige forståelse mellom Øst og Vest er nær.

Den er ikke nær. — Den kan ikke være nær.

Teknisk sett er Sovjet kommet Vesten nær, men ikke mentalt. Til åndelig omskole-

JOAO DAS REGRAS

En «ny» rett

Autorisert oversettelse for Folk og Land

5

For å bestyrke vår påstand om at i året 1933 fantes der ikke en eneste stat, selv ikke Hitlers mest forbitrede motstander, som var i tvil om nasjonalsosialismens lovlige adkomst til makten, gjengir vi her en oversikt over de tre Riksdags-valg fra årene 1932 — 33, tatt fra det illustrerte franske blad «Vu» for 8. mars 1933. Vi gjør oppmerksom på at dette blad inntok en absolutt fiendtlig holdning til «nazistene».

At Hitler og det nasjonalsosialistiske parti kom til makten PÅ LEGAL MATE er et faktum som også ble bekreftet ved følgende uttalelse av dr. Schacht. Han karakteriserte seg selv som «god demokrat», og hans deltagelse i «komplottet» for å rydde Hitler av veien gjorde hans ut-

talelse særlig betydningsfull.

«Hitler måtte komme til makten i Tyskland. Hadde noen forsøkt å hindre nasjonalsosialistene i dette, ville det blitt borgerkrig i dette land med mere enn 50 pst. av det tyske folk på Hitlers side.» (Nürnberg, 30. april 1946. — DAILY TELEGRAPH, 1. mai 1946, pag. 6.)

Det er ikke vanskelig å forstå grunnen til at den britiske statsadvokat, Sir Hartley Shawcross, kom med følgende uttalelse i sitt siste innlegg den 26. juli 1946:

«Jeg ønsker ikke å befatte meg detaljert med det nasjonalsosialistiske partis gradvise oppstigning til makten, for så like etter — uten å

blunke — å komme med følgende bemerkning om

«Undertrykkelsen av det demokratiske valgsystem fra nasjonal-sosialistenes side...»

På den annen side er det heller ikke vanskelig å forstå at det i løpet av de 12 lange hatets år — et hat som ble næret av dem som tilhører en viss rase og en viss religion — ble mulig for en av «menneskehetens store førere» (ifølge lord Rothermere) ved

hjelp av demokratiske midler å rense det tyske statsliv for en korrupt parlamentarismes parasitter...

Besatt av sitt blinde hat til kraften i den nasjonalsosialistiske idé som allerede i 1933 hadde vunnet over 50 pst. av velgerne for seg og i årene etter maktovertagelsen erobret det tyske folks overveldende majoritet — tilintetgjorde aktoratet ubevisst den grove løgn at nasjonalsosialistene var kommet til

makten ved hjelp av en «sammenhengsløshet», og at de hadde tyrannisert det tyske folk.

I sitt avsluttende innlegg mot «de forbryterske nazi-organisasjoner» uttalte den britiske statsadvokat, Sir David Maxwell Fyfe, følgende, den 28. august 1946:

«Vår oppgave er å beskytte det tyske folk mot nazistene og gi tyskerne anledning til å rehabilitere seg i verdens anseelse og aktelse.» («The Times».)

Dagen etter fortsatte den selvsamme David Fyfe sine hatefulle utfall mot de politiske førere i det nasjonalsosialistiske parti og uttalte:

«... at de øverste politiske ledere greide å få 48 millioner tyskere til å stemme for nasjonalsosialismen» (!)

(Reuter 29. 8. 1946).

Herav kan man ikke trekke noen annen logisk slutning enn den at i dag må en liten minoritet av det tyske folk, med tendens til å forsvinne, «beskyttes» mot den knusende majoritet.

Av de 80 millioner tyskere skulle der da fremkomme et

RESULTAT COMPARES DES ELECTIONS DE 1932 ET 1933

	31 Juillet 1932	6 Nov 1932	5 Mars 1933
Suffrages exprimés	37.162.084	35.409.718	39.316.873
Nationaux socialistes	13.779.111	11.712.983	17.265.823
Sociaux démocrates	7.959.712	7.233.534	7.176.505
Communistes	5.369.698	5.972.702	4.845.979
Centre	4.589.336	4.228.364	4.423.161
Nationaux allemands	2.186.661	2.951.839	3.132.595
Parti populiste bavarois	1.203.171	1.080.124	1.720.893
Parti populiste	436.014	659.931	431.880
Parti d'Etat	373.338	326.805	
Chrétiens Sociaux	364.542	402.803	382.035
Parti économique	146.875	110.830	
Parti agraire	90.554	164.848	
Parti démocrate			335.259
Divers et non valables	663.072	559.955	237.114

L'Allemagne a voté pour Hitler et pour les nationalistes, qui ont obtenu ensemble 51,9 % des voix, c'est-à-dire la majorité absolue. Tous les partis ont enregistré des pertes au profit des nationaux-socialistes, des nationaux-allemands, du centre et du parti populiste bavarois.

TIL SIBIRIA.

Samtidig som Moskvass nye menn tømmer de sibiriske fangeleirer for tyske, østerrikske og andre krigs- og sivilfanger, fylles de på ny med jøder fra sovjetstatene og dels med arbeidere som er arrestert i forbindelse med junirevolten i Øst-Tyskland. Fanger som er vendt hjem fra Workutaleiren i polarområdet forteller at alle de jernbanetog som de har sett på sin ferd gjennom Russland fører med seg fangevogner fylt med menneskevrak. Man regner nå med at sovjet vil frigi alle tyske og østerrikske fanger når unntas underretnings-offiserer som de ikke vil at Adenauer skal få tak i. Arbeidet i de sibiriske gruver og skoger må imidlertid gå videre og sovjet kan ikke fortsette sitt oppbyggingsarbeide uten slavearbeidere. Til Workutaleiren er den første jødekontingent kommet, og den er i en meget dårlig kondisjon. Disse jøder hadde opprinnelig ønsket å utvandre til Israel, og det ble ført forhandlinger om dette, men nå behøves de til å fylle ut lukene i arbeidsleirene etter tyskerne, østerrikerne og japanerne og de øvrige som sendes hjem. Hva sier så Kaganovitch og Baruch?

ring trengs, i generasjoner, en kjensgjerning som øyensynlig ikke står klart for alle dem i Vesten som i dag forklarer oss at nu er snart avspenningen en kjensgjerning.

antall på sikre 48 millioner velgere, selv ifølge hr. Fyfes «demokratiske» prinsipper, — d.v.s. nesten alle tyske menn og kvinner med aktiv stemmerett, idet vi trekker fra gamle og barn.

Det bekrefter seg altså at ordspråket «hatet gjør blind» også kan anvendes på en så fremragende «jurist» som David Maxwell Fyfe. På den annen side kan vel ikke en slik overbevisende innrømmelse av den tyske nasjonalsosialismes lovlighet ha unngått hans oppmerksomhet...

c) HVEM SATT PÅ TILTALEBENKEN?

Da nasjonalsosialismen var den organiserte form for det tyske folks vilje, fremgått ved hemmelige og demokratiske valg, burde ikke bare de 22 tiltalte individer ha sittet på tiltalebenken som «forbrytere», men også — in persona — de enkelte bestanddeler av en hel statsorganisasjon med alle dens administrasjonsorganer, med alle faggrupper og alle avskyninger av det offentlige liv. For å fjerne enhver tvil med

hensyn til Militærtribunalets hensikt å få dømt hele det tyske folk i alle dets sosiale lag, ble også de såkalte «forbryterske krigsorganisasjoner» tiltalt, — organisasjoner som fremfor alt hører til de opprinnelige og naturlige kategorier i en suveren stat, som for eks. regjeringen og generalstabene. Men også i denne hen-seende åpnet Lex Nürnbergens «nye folkerett» interessante perspektiver.

De 22 anklagede bestod av sjefer for den lovlige tyske regjering, de enkelte ministre, profesjonelle embetsmenn og diplomater, høyere funksjonærer i offentlige stillinger og i partiet.

Etter at det tyske parlament (i 1934) hadde approbert en lov angående sammensmeltningen av Rikspresidentens og regjeringssjefens funksjoner i «Der Führer»s person, hadde Hitler lovlig rett til å utnevne sin etterfølger ved offentlig kunngjøring. Dette gjorde han like før Berlin ble inn-tatt av den røde armé, idet han utnevnte storadmiral Dönitz til sin etterfølger som

stats- og regjeringssjef, mens han selv foretrakk døden under kampen for Rikets hovedstad fremfor den æreløse «kapitulasjon uten betingelser».

Som man vet ble den tyske stats- og regjeringssjef et par uker etter kapitulasjonen av britiske offiserer invitert til en konferanse ombord i det tyske skip «Vaterland», men like etter arrestert som krigsforbryter sammen med noen av sine medarbeidere. Dette var et brudd på folkeretten og på gjesteretten, — en rett som holdes for hellig endog av de mest primitive urskogsstammer.

Det er riktig nok at det å legge en snare for en godtroende og tillitsfull motstander med hensyn til gjesteretten ikke på noe vis er i overensstemmelse med siviliserte nasjoners folkerett, men en slik fremgangsmåte er absolutt overensstemmende med britiske tradisjoner. Slik som det gikk for seg med Dönitz, gikk det også med det franske keiserdømmes sjef, Napoleon I. Han ble tatt til fange den 4. august 1815, da han bega

seg ombord i det britiske krigsskip «Bellerophon». Napoleons skriftlige protest får i dag fornyet aktualitet, takket være den parallell som eksisterer mellom de to «tilfangesetelsesmetoder». — Napoleons protest lød:

«For Guds og menneskers åsyn protesterer jeg herved høytidelig mot bruddet på mine helligste rettigheter ved at man med makt disponerer over min person og min frihet. Jeg bega meg frivillig ombord i «Bellerophon», — følgende er jeg ikke Englands fange, men dets gjest. Når da regjeringen la en snare for meg ved å gi kapteinen ordre til å motta meg og mitt følge på dette vis, så har denne regjering ved sin handlemåte opptrådt æreløst og smusset til sitt flagg!

Blir en handling gjennomført helt ut, vil englenderne i fremtiden aldri mere kunne tale om sin oppriktighet og ridderlighet, om sine lover og sin frihet! For Englands navn og anseelse vil da for alltid bli begravet sammen med den utviste «gjestfrihet» ombord på «Bellerophon»...

En dom, — spekket med konsekvenser.

Den viktigste uttalelse fra

Eventyrlandet VENEZUELA

Dr. ing. Oscar F. Herstad fra Caraca, Venezuela kommer i nær fremtid til Norge for etter innbydelse å holde foredrag om «eventyrlandet Venezuela», bl. a. i Oslo.

Til abonnentene!

Hvis De før eller siden ikke skulle få avisen i posten, bes De underrette ekspedisjonen omgående.

FOLK OG LAND
Kierschowsgt. 5, Oslo.

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker

Krøniken om førkrigstidens, krigstidens og etterkrigstidens hendinger, slik vi så dem.

Eget forlag, Straumholmen

Pris hf. kl. 11,—. I bokh., i F. og L.s eksp. eller direkte fra forfatteren.

Kommisjonærer ansettes over hele landet

Gode betingelser. Skriv etter opplysninger.

FOLK og LAND

Britannia Hotell

DRAMMEN

Den beste tid!

Den beste tid for rensning er nu. Om våren har det vært å stå i kø eller snu. Noen lærer aldri — gjør du?

SIGBJØRN DAHL - Skien.
Kjem. renseri.

Gift, jordbruksutdannet
frontkjemper,

nylig hjemkommet etter 9 års russisk fangenskap, søker kjøp av middelstor gård. Hvor som helst i landet. Våren 54 eller 55.

B.m. «Gårdsbruk».

Tannlege Maamoen

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 36 99

Tannlæge

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

U R

I vekkerur, stueur og kaminur fører jeg det beste som kan oppdrives, nemlig

— **Junghans**
VEKKERUR

fra kr. 19.— til kr. 32.—

REISEVEKKER

i skinnnetui til kr. 54.—

KAMINUR (bordur)

fra kr. 179.— til kr. 331.—

STUEUR

fra kr. 182.— til kr. 280.—

ARMBÅNDSUR

kommer ennå meget uregelmessig, men jeg fører alle de kjente merker — Omega, Tissot, Longines, Cyma, Certina, Revue etc. Skriv til meg og oppgi prisklasse De ønsker i ur, og jeg skal ta ut ett som De skal bli tilfreds med.

Dette er en tillidssak men lesere av denne avisen kan være sikker på reell behandling.

R. Gjessing

Urmaker
DRAMMEN

Benytt

HÅNSKOMAKEREN

i Neberggt. 15 - Oslo

det tyske forsvars side, og den som innebar de alvorligste konsekvenser, ble under prosessen i Nürnberg prestert av storadmiral Dönitz' forsvarer, — marinekaptein Kranzbühler. Han henviste til at Dönitz ikke hadde hatt noe som helst ansvar for krigens utbrudd, men at han hadde gjort de ytterste anstrengelser for å få den avsluttet. — Skulle Dönitz komme til å bli dømt som krigsforbryter, ville de kommende tyske generasjoner formentlig ikke anerkjenne gyldigheten av overenskomsten angående den betingelsesløse kapitulasjon. — (Daily Telegraph, 17. juli 1946, pag. 5).

Ingen jurist vil kunne befri seg for å anerkjenne den jernhårde logikk i dette argument!

En forbryter kan ikke undertegne en gyldig overenskomst. Hans underskrift er ikke en aktet manns og forplikter ingen.

Seierherrenes blinde hat har lagt et farlig og effektivt våpen i hendene på det kommende Tysklands ungdom.

(Forts. neste nr.)

McCarthy

(Forts. fra s. 1.)

ingspolitikken, landbruket, finansene, utenrikspolitikken, og de bidro til Kinas utlevering til kommunismen, komiteen forteller at Komintern har hatt sine agenter i Kongressen, i Senatet, i de fleste departementer, i selve Kongresskomiteene, og i det Internasjonale Pengefond.

I 1945 sendte FBI en hemmelig rapport til president Truman og andre politikere i de høyeste stillinger, der oppmerksomheten ble henledet på 80 — otti — personer som arbeidet i Sovjets tjeneste enten i Washington eller New York, uten at der ble gjort noe ved det! Syvogtredve av de otti var ansatt i regjeringens tjeneste, blant dem Alger Hiss.

Så sent som i 1948, til og med etter at de alvorlige anklager var kommet fram om Alger Hiss' sovjetspionasje, kalte Truman rapporten en «red herring» — bare oppspinn.

*

FBI (Federal Board of Investigation) er Statspolitiet Etterretningstjeneste og har som sådan plikt til å vokte den indre sikkerhet, granske og legge fram beviser, men det er regjeringens sak å ta affære.

*

Samme undersøkelseskomité hevder også at der innen regjeringsadministrasjonen fremdeles er i virksomhet to spionringer som ikke er avslørt.

Mc Carthy's tale i Kongressen i 1950, der han første gang kom med de sensasjonelle avsløringer, virket som et bombenedslag, som over natten gjorde Mc Carthy til førstesidestoff i alle verdens aviser. Det var imidlertid ikke noe nytt i det Mc Carthy fortalte, det gjaldt en infiltrering av Moskva's femtekolonnere i den amerikanske statsadministrasjon, som hadde pågått i tyve år, men som eks-presidentene Roosevelt og Truman hadde ignorert. Det nye var at oppmerksomheten ble henledet på de kompromitterende forhold i selve Kongressen.

De avsløringer Mc Carthy kom med, var bygget på autentiske rapporter fra FBI — som gang på gang hadde henledet myndighetenes oppmerksomhet på forholdet uten at der ble tatt hensyn til det. Derfor intet under om Mc

Carthy omgående ble førstesidestoff. Men ikke som forsvarer mot en indre fiende, ikke som forsvarer av den vestlige kultur og sivilisasjon, men som en fare for frihet, kultur, (folke)demokrati og andre umistelige goder. Intet under at der siden knapt er et skjellsord som ikke har vært brukt, og brukes om Wisconsin-senatoren på begge sider av jernteppet i Europa og formodentlig også av mer eller mindre lyserøde og mørkerøde presseorganer i andre deler av verden.

Det mest sjokkerende er ikke avsløringene i seg selv, skriver US News and Report, men at denne den verste sammensvergelse i De forente Staters historie søkes dekket og latterliggjort med bortledende skjellsord som «heksejakt» «hysteri» — som angrep på den frie meningsytring og beskyldninger om å skape «en fryktens tidsalder». Men «bare den skyldige har grunn til å frykte», sier bladet.

Hva er det nå egentlig som er så forferdelig med denne Mc Carthy? Og hvorfor har

den norske pressen gjort ham til slikt et avskyelig monstrum? Hvorfor denne desperate mangel på saklighet?

Før jul var de norske aviserne fylt av stoff om Mc Carthy, — av sitater fra Mc Carthy's motstandere, mr. Truman, mr. Stevenson og andre. Men da Mc Carthy svarte på angrepene i en radio- og televisjonssending, ble hans tale helt fortiet nettopp i aviser som hadde vært fylt av motstandernes angrep.

Denne form for journalistikk, å gjengi alle angrep fra den ene part og fortie den annen parts innlegg kjenner vi godt fra rettssvikkoppgjøret — og også fra Nasjonal Samlings første kampår.

I U. S. A. var det anderledes, også Mc Carthy's motstandere gjenga korrekte sitater fra talen, selv om spaltene ellers kunne svulme av fordømmelse over «heksejakten». Men i Norge ligger ikke de journalistiske nivå på dette plan.

*

Etter å ha lest referater av Mc Carthy's tale i amerikanske aviser må en undre seg enda mer over at det skulle være nødvendig med en slik fullstendig mørklegging.

Hva sa McCarthy?

Plassen tillater ikke å sitere talen i sin helhet men nedenfor skal gjengis enkelte avsnitt:

....La oss komme til sakens kjerne. Det finnes overhodet ingen grunn til at denne kamp for å avsløre og fjerne kommunister og forrædere fra maktstillinger skulle behøve å være noen konkurranse mellom Amerikas to store politiske partier.

....Vi må huske at vi idag en engasjert i en krig som begynte for 105 år siden, erklært av Karl Marx og pånytt erklært av Lenin i 1917 og gjentatte ganger erklært av Josef Stalin, og pånytt bekreftet for to og en halv uke siden av herrene i Kreml. Det er kommunismens krig mot menneskelig frihet. Denne strid ble ikke skapt av Mc Carthy. Den var blant oss lenge før jeg kom til Washington. Og den vil være iblant oss inntil vår sivilisasjon enten vinner denne krigen eller er gått under. — —

....Den gang Harry S. Truman overtok presidentstillin-

gen i USA var antallet av mennesker under kommunistisk herredømme 180 millioner. I hans presidenttid steg tallet fra 180 til ottehundre millioner. Det representerer den største seir noensinne vunnet av et brutalisert diktatur siden tidenes morgen. —

....Mønsteret for den kommunistiske erobring har vært det samme i alle land der den kommunistiske natts stygiske mørke har senket seg. Alltid først: infiltrering og nøkkelstillinger i statens styre for de kommunistiske forrædere og deretter den lammende og kryptende frykt blant innbyggerne for å snakke ut og avsløre forræderne.... Slik har bildet vært i Ungarn, i Tsjekkoslovakia, i Romania — overalt der en nasjon er rammet av den kommunistiske svartedød. Og slik er det i vårt land i dag. — —

Der, mine venner har dere en liten del av det tragiske bilde i vårt land.... demokrater fra kyst til kyst deltar i koret fra kommunistpartiets avis «Daily Worker» og skri-

ker: «Oh er ikke denne Mc Carthyismen en forferdelig ting!»

....Hvor mange unge amerikanere er døde, og hvor mange vil komme til å dø på grunn av denne stupiditet, av blindheten og forræderiet.... og hvilket svar får vi når forræderiet blir avslørt? Lederen for det Demokratiske Parti, Harry S. Truman fordømmer i det mest ubeherskede sprog justisministeren for at han har gitt det amerikanske folk fakta. Deretter fortsetter han med å fordømme Mc Carthy og trekker store veksler på sitt utvalg av skjellsord fordi jeg har medvirket til å avsløre forræderiet innen administrasjonen....

....Men la oss se litt på det republikanske partiet. Nå da vi har regjeringsmakten må vi, hvis vi vil beholde det amerikanske folks tillit, holde vårt eget hus i orden — — — men før jeg går videre så la meg gjøre klart at jeg tror at den nye (republikanske) styre gjør det så avgjort meget

bedre enn Truman—Acheson regjeringen at der overhodet ikke er noen sammenligning.

Det nye styre har kvittet seg med 1456 funksjonærer som alle var «security risks». Praktisk talt alle ble fjernet på grunn av kommunistiske forbindelser og virksomhet, eller perversjon. Et glimrende resultat for den tiden Eisenhower har vært regjeringens sjef.

Etter å ha omtalt kinesernes nektelse av å vedkjenne seg de amerikanske krigsfanger so mikke blir utlevert, sier Mc Carthy at,

....Jeg er klar over det lave nivå vår ære er sunket ned til under i de siste tyve årene, men det er på tide at vi, det republikanske parti, likviderer denne blodbestenkte blamasje fra Acheson—Truman regimet. Vi lovet det amerikanske folket noe annet, la oss oppfylle våre løfter.

—Vi må gjenreise vår nasjonale ære uansett hva det koster.

Om å yte fienden bistand

Mc Carthy sa også noe mere; blant annet kritiserte han Eisenhowers regjering svake holdning når det gjaldt å få frigitt de 944 amerikanske fanger som kommunistene har underslått i Korea; han mente at regjeringen måtte sette noe inn på å få fangene utlevert og ikke innskrenke seg til å sende «parfymerte noter» å la Truman—Acheson, om nødvendig måtte regjeringen gå til så alvorlig skritt som en fullstendig blokkade av Kinakysten.

Videre kritiserte Mc Carthy at en mann som FBI hadde avslørt som «security risk»

fremdeles satt i en av statens høyest betrodde stillinger.

Mc Carthy mente også at U S måtte stanse videre støtte til allierte som sendte krigsviktige varer til en makt som USA (og FN) var i krig med. understreket det uanstendige i at britene — samtidig med at britiske, amerikanske og andre FN tropper kjempet og forblødde i Korea — forsynte fienden med våpen.

Istedenfor at indignasjonen skulle rette seg mot en stat som innlot seg på noe så kriminelt, fyltes verdenspressen av rasende angrep på Mc Carthy.

Årsoppgjør

revisjon, bokføring.
Revisor Arne Gausdal.
Tlf. 33 38 08 — Oslo.

Overrettssakfører Ketil Harnoll

Munkedamsv. 5, Oslo
Tlf. 42 21 30

O.r.sakfører SOLVEIG STANG

Alm. praksis.
Bokføring. Mangfoldiggjøring (Stensilering).
Konferanse etter avtale.
Tlf. 37 96 26, Bentsebrugt. 16c.
oppg. A. II. Oslo.

FOLK og LAND

Utkommer i Oslo

Redaksjon: Postboks 1407, Oslo
Telefon 55 76 56

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5,
Oslo — Telefon 37 76 96

Løssalgpris: 40 øre

Abonnementspriser:

Kr. 16, pr. år, kr. 8, pr. halvår
Sverige, Danmark: Kr. 20, pr. år,
kr. 10 pr. halvår
Utlandet forøvrig: Kr. 24, pr. år,
kr. 12 pr. halvår
I nøytralt omslag kr. 30,— pr. år
kr. 15,— pr. halvår

Annonsepris: 32 øre pr. millimeter
over en spalte

Bruk postgiro nr. 16450

Sambeholdstrykkeriet A/S — Oslo